

Èletfonalam története

Egy kis faluban láttam meg a napvilágot, szegény családban, de nagy szeretetben élünk. Itt, ha kilép az ember az utcára, máris lehet érezni az idős hölgyek tekintetét, ahogy végig fut rajtunk. Ez az a hely, ahol nem a nevemet kérdezik, hanem azt, hogy mégis kié vagyok. Első lépteimet ezeken a poros utcákon tettem meg, amit szüleim mosolygó szemmel kísértek végig. Báris nekem ezt mondták, de lehet nem fedte teljesen a valóságot. Saját emlékeim kezdete a téglaház négy falai között történt eseményekkel indul, ahol szüleimmel és két testvéremmel éltem. Szerettem ott lenni, visszatekintve az volt az a hely, amely megédesítette a gyermekkoromat, ahol lehetőségem volt igazi gyermekként élni. Akkor még nem vették át a hatalmat a technikai eszközök, az emberek felett. Nem mondom azt, hogy akkor még nem léteztek, csak nekünk nem volt. Amit egyáltalán nem bánok, hiszen nem mindenki tudja azt, milyen érzés az, amikor az utca összes gyereke összegyűlik, és egy intenzív focimeccet rendezünk. Sötétedésig tudtunk játszani, azután mindenki ment hazafele, mivel ha nem értünk haza időben, akkor igenis megdorgáltak érte. Akkor még nem volt érvényes az, hogy: „Nem szabad megütni a gyereket, abból nem tanul”. Hát de igenis volt olyan, de nem haltunk bele, még itt vagyunk, élünk és virulunk. A házunkat egy nagy udvar vette körül, mögötte voltak az ólak, az állatok birodalma. Mellette pedig a veteményes kert helyezkedett el, melyet édesanyám mindig saját kezűleg gondozott, és ahol minden egyes nyáron volt termés. Volt ott zöldségtől kezdve gyümölcsön át minden, amit szem-száj kívánt. Amikor még nem kellett iskolába járnom, és a napjaimat csintalansággal tengettem, az volt igazán csak a szép élet. Kisebbik testvéremmel nyárridőben minden reggel kiküldtek minket az udvarra, hogy ne lábatlankodjunk bent. Majd csak ebédkor jöhettünk be, de akkor is szigorúan csak azután, miután a csap melletti lavórban lemostuk portól piszkos lábunkat. Emlékszem, még mindig bennem él az érzés, ahogyan fáradtan, éhesen odaülünk a frissen terített asztalhoz, és jóízűen elfogyasztjuk a krumplilevest, ami nálunk általában gombóccal készült. Az előétel után következett a főétel, ami krumplistészta volt, a kedvencem, pirított hagymás, örölt paprikás rántással ...ahogy az ízek összeértek a számban, hát nem győztük enni. S ez volt az egyetlen helyzet amikor abban a házban csend volt, amikor leültünk az asztalhoz enni. Az az igazi régi fajta tűzhelyünk volt, amit először be kellett fűteni, meg kell várni hogy felmelegedjen, és csak aztán tudott az ember bármit is főzni rajta. Volt, amikor fával vagy esetleg szénnel, illetve kukoricacsutkával tüzeltünk. Előfordult, ritka eset volt, hogy édesapám begyújtott, mert nálunk általában édesanyám csinált mindent. Aztán amikor betöltöttem hatodik vagy talán hetedik életéveimet, úgy döntöttem, én is meg akarom ezt

tanulni, segíteni akarok anyának. Attól a naptól kezdve minden reggel, amikor még a kakas sem kukorékolt, én kikeltem az ágyból, és kimentem az udvarra. Igazán nehéz volt felkelni a meleg és kényelmes ágyból úgy, hogy senki meg ne hallja, miben tevékenykedem. De sikerült, felöltöztem kiléptem az ajtón, és a hideg megcsípte az orromat, a reggeli köd olyan vastag volt alig lehetett látni. Mentem tovább a fáskamrához, hogy apró tűzifát tudjak vágni. Bele telhetett nekem ez egy kis időbe, amíg mindent összevágtam és két vödör fát bevitettem. Nem zavart egy cseppet sem, hajtott az akarat, és az a gondolat, hogy ha anya és a testvéreim felkelnek, akkor melegre kelnek fel, és nem fognak fájni. Miután begyújtottam és elkezdett melegedni a tűzhely, akkor egy kis kávéfőzőbe felraktam vizet, hogy anyának meglegyen a reggeli kávéja. Izgatottan vártam, hogy felkeljen a nap, és vele együtt anyuék. Soha nem fogom elfelejteni azt az örömet az arcán, amit láttam, azt a büszkeséget, amikor kilépett a szobából, és megérezte a meleget és a kávé friss forró illatát.

Eddig minden olyan szép és jó volt. Tíz éves lehettem, amikor a szüleim elváltak. Őszintén, nem nagyon értettem akkor, hogy mit is jelent ez, nem is nagyon foglalkoztam vele. Valamennyire felfogtam a dolgokat, és mai fejjel gondolva sokkal jobb is volt így, mivel a bántalmazásnak és a családi erőszaknak semmi helye egy családban, ami nálunk napi szinten volt a veszekedések közepette. Furcsa érzés volt az egésztest megélni, talán leírhatatlan még most is, amit akkor éreztem, de valahogy én mindig édesanyámhoz kötődtem inkább. Aztán mikor édesapám már nem vett részt napi szinten a nevelésben, hanem csak havonta egyszer egy találkozó erejéig, akkor kezdtem el igazán érezni a hiányát. Az iskolában harmadikos lehettem, amikor fogalmazást kellett írni a karácsonyi ünnepekről, és mindenkinek fel kellett olvasni. Mindenkitől kérdezett a tanárnő pár dolgot a fogalmazás kapcsán. Tőlem pont valamiért azt kérdezte: „összegyűlt a nagy család, mindenki ott volt?”. Milyenek a gyerekek? Őszinték. Azt feleltem, hogy igen csak apa nem. Kíváncsian kérdezte a tanárnő, hogy milyen okból kifolyólag nem volt jelen. S hát akkor tudatosult bennem az a fojtó érzés, ami körbefonta a nyakamat, és elnémította a hangomat, előtört egy furcsa, meleg érzés és a szemem könnybe lábadt. Nem tudtam ezt kezelni, kitört belőlem az addig elfojtott érzés, minden szem engem nézett, nem értették az engem körülvevő gyerekek, hogy mi a baj. Rémséget láttam magam körül, és én csak sírtam. A tanárnő próbált nyugtatni, ami végül sikerült is, de ez a nap örökre belém égett, az érzéssel együtt...

Az iskolában könnyen szereztem barátokat, hamar megkedvelt mindenki, és már alig vártam a következő napot, hogy mehessek. Egyik nap anyukám bejelentette azt a hírt, ami az egész életünket megváltoztatta. Új élettársra talált. Lefagytam, és el sem tudtam képzelni, hogy akármilyen férfi is itt legyen akár csak a közelünkben is. Óvakodva mentem oda

köszönni, amikor a bemutatásra került sor. Borzalmas...Gondoltam magamba, hogy lehet ilyen kellemetlen helyzetbe hozni engem, nem is értem minek van ez az idegen itt anya mellett, és még csak nem is szép. De hát mit volt mit tenni, el kellett fogadnom, még ha nem is tetszett a dolog, de valahol mélyen még féltékeny is voltam rá. Egy-két év után bekövetkezett a dolog, ami mindent felülmúlt. Bejelentették, hogy elköltözzünk oda, ahol anyukám élettársa lakik, egy városba. Bennem egy világ dőlt össze, képzeljenek el egy gyermeket, aki amióta az eszét tudja, ott él, kialakult a kis élete, baráti társasága. Új barátok, új iskola, környezet, szoba, udvar egy teljesen más élet. Mi van akkor, ha nem lesz jó, mi van akkor, ha nem fognak elfogadni, és ki fognak közöszíteni és ... Kavargtak benne a gondolatok, a rám váró jövő minden egyes apró részletét eltúloztam. Hiszen, amikor elköltöztünk, én akkor lettem tizenéves kamasz. Legelső nap az új iskolában, a kezeim remegtek az idegességtől, rágtam a körmeimet, mintha csak az hozhatna megnyugvást. Kerékpárral indultam el, és anélkül jöttem haza...Hogy ez hogyan lehetséges? Úgy, hogy édesanyám elkísért első nap az iskoláig. Egyértelműen megkérdezte hogy meg várjon-e tanítás után, vagy hazatalálok. Én? Pf, gondoltam, hát ugyan már miért ne tudnék hazamenni, nekem nem kell segítség. Azonban az a sok idegen ember, aki körülött volt engem aznap, idegessé és feszültté tett, és elkezdtem szorongani. Furcsán néztek rám, nem tudtam, vajon miért néznek ennyire, a szívem a torkomban dobogott. A nap végére annyira feszült lettem, hogy elindultam haza, de kerékpár nélkül, teljesen kiment a fejből, hogy én azzal jöttem. S ha ez még nem lenne elég, rossz irányba indultam el. Már a kezdő lépést elhibáztam, ami oda vezetett, hogy eltévedtem. Mobil sem volt nálam, semmilyen eszköz, amivel tudnám értesíteni édesanyámat a történetéről. Kész, elvesztem, vége az életemnek, gondoltam. Nem tudtam mit tenni, eluralkodott rajtam a pánik. Félttem, nem mertem elindulni sehova, nehogy még jobban elkeveredjek. Könnyektől kisírt szemem már nagyon fáj, hogy nem tudtam mit csinálni. Egyszer csak megláttam egy anyukát, aki éppen a babakocsit tolt be az egyik kapun. Kapva az alkalmon odarohantam hozzá, s elmondtam neki, mi történt, és hogy haza tudnának-e vinni. Mondta, hogy persze, nyugodjak meg, vegyek mély levegőt, üljek le. Később haza is vittek a férjével, én hátul ültem a kocsiban s miután hazaértünk, megköszöntem nekik, és elmentek. Milyen érdekes, mindig mondták otthon, hogy idegenekkel nem állunk szóba, főleg nem ülünk be semmilyen ismeretlen kocsiba. De akkor gyermekfejjel az volt az egyetlen biztonságos kiút, amit láttam abban a helyzetben. Anyukám mit szólt ehhez az egészhez? Hát semmit, mivel nem mondtam meg neki. Félttem, hogy leszidna. Végül le is szidott, csak éppen azért, mert elfelejtettem, hogy kerékpárral mentem. Úgy éreztem, hogy semmi sem volt könnyörtelenebb, mint az első nap az új környezetben.

Mindig is nagy figyelemmel kísértem a kamaszok viselkedését, csodáltam őket. Alig vártam, hogy én nekem is legyenek barátaim, akikkel tudok majd csavarogni, ahogyan a nagyok csinálják. Hát igen, csakhogy amikor betöltöttem a tizennegyedik életévemet, mint a többi átlagos tini „megbolondultam”. Ahogy idősebb fejjel visszagondolok a történetekre, csak sajnálom édesanyámat, és csodálkozom, hogyan maradt még ilyen jó az idegrendszere. A lehető legmakacsabb voltam mindennel kapcsolatban, és ha valamit akartam, az nem volt jó később, nekem azonnal kellett. Ez az időszak sem tartott sokáig, mivel én relatív szigorú nevelést kaptam. Hétköznap nem volt csavargás, hétvégén elmehettem, ha ki volt takarítva a szobám. Ellenőrizték napi szinten a mobilomat, és mindenről be kellett számolnom. S az ilyen dolgok egy-kettőre vitához vezettek. Volt egyszer, hogy borzalmasan összevesztünk anyukám, nevelőapám meg én. Annak a vitának az lett az eredménye, hogy pánikrohamot kaptam. Mentőkocsival vittek be a sürgősségre, nem tudtam megnyugodni. Elkezdtem sírni, féltem nem tudtam mi fog történni. A szívem nagyon hevesen vert, levegő után kapkodtam, úgy éreztem, megfulladok. Minden hirtelen összerosódott körülöttem, és úgy éreztem, ennyi volt az én időm. Valami, mintha a fülemben suttozta volna, hogy ezt nem élem túl, és teljesen az érzés hatása alá kerültem. Aztán már csak arra emlékszem, hogy felébredek a kórházban, anyukám melletttem fekszik. Érdekes volt az a reggel, nyugodt. Soha nem éreztem olyan nyugalmat, tisztának éreztem azt a pillanatot. Hazaengedtek, bizonyos feltételekkel, tudomra adták az orvosok hogy nagy szerencsém volt, mert az idegosztályra akartak berakni, de mivel még kiskorú voltam ezért nem vittek be. Onnan nem jöttem volna ki hamar, arra mérget vehettem volna, közölte velem az orvos. Azután ment minden úgy mintha mi se történt volna.

Visszatérve az iskolára, nem volt gondom sosem a tanulással, egészen a felső tagozatig. Mivel azt már egy másik városban folytattam a költözés miatt. Ott nem a tanulásra fókuszáltam, hanem arra, hogy megismerjem az új osztálytársaimat. El sem hittem, hogy milyen kedves volt mindenki velem az elejében. Örültem, hogy nem vagyok egyedül. Viszont a különbségek elég hamar felszínre törtek. Én otthonról hordtam az uzsonnámat, amíg mások vették. Egyszeri eset volt, hogy anyukám csomagolt nekem uzsonnára egy szelet lekváros kenyeret. Amikor ebédszünetre került sor, elővettem, és jóízűen elkezdtem fogyasztani. Amikor egy olyan kérdést kaptam az egyik barátnőmtől hogy hogy vagyok képes én ezt megenni, mivel szerinte ez gusztustalan. Akkor megtapasztaltam, milyen a szégyen, amikor lenéznek valamiért. Azután soha többet nem vittem otthonról semmiféle ennivalót, maximum vizet. Arról nem is beszélve, hogy ebben a városban kötelező voltam megtanulni egy másik nyelvet, mivel anélkül nem tudtam érvényesülni. Ha bementem a boltba és hallották, hogy nem beszélem olyan jól az ő nyelvüket, direkt úgy beszéltek, márpedig tudtak magyarul.

Mindegy, ez a hely, illetve város jobban mondva maga az ország, nem a kedvességéről híres. Az elején említettem hogy a szüleim elváltak, ezt több éves procedúra követte. Sehogy sem tudtak megegyezni, mi legyen a vagyonnal, közös ház, földek ilyenek...Viszont már az elején kiderült, hogy a bíróság anyukámnak ítélte a gyermekek felügyeleti jogát. Mivel apukánk lemondott rólunk, mondván hogy ő nem tudna minket eltartani. Ezt követően gyermektartást kellett volna neki fizetnie, és meglepő módon valahogy azt sem tudta. Érdekes hiszen ő ekkor külföldön dolgozott, munkásszálón lakott, amivel igencsak volt lehetősége a spórolásra. De valljuk be, apám életét legjobban az alkohollal való küzdelem nehezítette meg. Aminek nemcsak ő itta meg a levét, de mi is. A bíróság engedélyezte hogy a két szülő közös megbeszélése alapján, a gyermekek azaz mi, láthassuk apánkat egy hétvégére minden hónapban. Szép is lett volna, ha a két felnőtt normálisan meg tudta volna beszélni a dolgokat, de hát nem így volt. Ezért örültünk, ha fél évente értünk jött apa, és elvitt minket egy hétvégére. Ilyenkor, amikor apával voltunk, mindig a régi kis falunkba vitt el, mivel ott lakott. Nem tudok erről sokat mesélni, hogy milyen volt, mivel nem emlékszem, nincsenek vele közös emlékeim, amik megmaradtak volna. Csak azt tudom, hogy amikor visszavitt minket anyának, olyan voltam, mint akit kifordítottak. Nem ettem, nem beszéltem. Semmihez nem volt kedvem, szó szerint létezni is fájt. Telefonon is csak nagyon ritkán tartottuk a kapcsolatot. Sosem írt vagy kérdezte meg, hogy vagyunk, egyszer még a születésnapomon sem köszöntött fel. Az egész napom tönkrement, emlékszem anyának sírtam el, hogy mi történt. Amikor anyánál voltunk, szidta apát, amikor apánál voltunk, ő anyát szidta. Két tűz között álltunk, de mivel anyával sokkal többet voltunk teljesen lemondtam arról a gondolatról, hogy valaha is lesz rendes apukánk. Rengeteg belső konfliktust vívtam meg magamban, mire elengedtem az egészet. Volt olyan, hogy egy teljesen normális napi tevékenység közben, eszembe jutott, és képes voltam leülni, és a semmibe merengve gondolkodni. Rossz volt, még ha akkor nem is vettem észre, később már éreztem hogy legbelül mennyire felemésztett. Nem tudom, mennyire ismerik az izomsorvadás betegség következményeit, mint kiderült apukámnak ez volt. Egy aprócska kis vállfájdalommal indult az egész, még a végén elemésztette a betegség. Akárhányszor látogattuk meg, szemmel láthatóan romlott az állapota. Nem mozogtak az ujjai, aztán a kezei kezdtek el megmeredni. Borzalmas látvány volt, hogy az étellel teli embert hogy tönkre tudja tenni egy betegség, ami sokáig csak lappangott benne. Addig fajultak a dolgok, hogy sajnos kerekesszékekbe kényszerült, nem tudta saját magát ellátni. Így történt, hogy idősek otthonába került, nem volt más, aki gondozta volna. Egyszer elmentünk a kisebbik testvéremmel meglátogatni. Nagyon örült nekünk, mi meséltünk neki, ő meg csak nagyra nyílt szemekkel hallgatta. Mivel a betegség annyira

lerombolta, hogy beszélni is alig tudott. Utoljára csak én mentem be hozzá, testvérem nem akart velem jönni, azt mondta, hogy ő nem akar így emlékezni apára. Elfogadtam, mivel ő akkor még kicsi volt. Így tehát elindultam, nehéz lépteimet a padló nyikorgása kísérte. Beléptem az ajtón, a nővérek örömmel fogadtak, elkísértek a szobához, ahol apukám feküdt. Beléptem, s ő könnyekkel fogadott. Volt egy kis abc táblája, mellette pedig egy pálca, amit a kezébe vett, s a nővér felemelte apám kezét, és még épp annyi erő volt kezében, hogy a pálca segítségével rámutatott a betűkre. Így tudtuk összekötni a betűket szavakká. Az első kérdése az volt, hogy hol van az öcsém, nem volt szívem megmondani, hogy nem akart bejönni. Így hát azt feleltem, hogy beteg. Fél órán keresztül beszéltem hozzá, meséltem neki, hogyan töltöm a heteket, milyen az iskola, a barátok. Nem mertem megfogni idegtől megmeredt kezét, csont és bőr volt. Közölték velem, hogy itt az ideje menni, megfogtam a kezét, és nem akartam elengedni. Tudtam ha most elengedem, nem látom többet. Felálltam az ágy mellől, abban a pillanatban elkezdett sírni. Megöleltem, adtam neki egy puszit, megszorítottam a kezét, és azt mondtam, következő alkalommal eljön velem öcsi is, és mesélünk neki mind a ketten. Elmondtam neki, mennyire szeretem, és ne adja fel, és jó legyen. Kifele menet végig az ő sírását hallgattam a folyosón, nem hallottam mást, csak az őszinte fájdalmat a hangjából. Örökre belém égett az a hang, s az ahogyan szólított mindig: „Gyermekem”. Azon a napon valami meghalt bennem, legrosszabb ellenségemnek sem kívánnám azt a fájdalmat, amit azon a napon éreztem. Egy hétre rá, elkísértem utolsó útjára. Telefonon kaptam a hírt, egy hétköznap reggel, hogy kínok közepette elhalálozott. Összetörtem. A temetésen a két testvérem, nagynéném és én álltunk a koporsó mellett. Borús nap volt, a ravatalozóban lévő asztalon volt a koporsó, amire arany kis betűkkel volt ráírva neve, születése és halála dátuma. Nagy fekete koporsó volt, nyomasztó soha nem éreztem ilyen közelinek a halált. Fáj, én aznap nyugtatók hatása alatt voltam, mert abban a lelki. és idegállapotban nem tudtam volna másként végigcsinálni. A temetésre anyukám és a nagymamám kísért el minket. Fájó szívvel néztem végig, ahogyan leeresztik a koporsót a földre, s ahogyan elengedték, még zuhant egyet. Lassan kezdték el betemetni, csend volt. Olyan csönd, hogy szinte hallottam, amit utoljára akart mondani. Az én sírásomon és a föld koppanását a koporsón kívül nem lehetett hallani semmit. Én álltam ott legtovább, miután eltemették. Végignéztem, ahogyan mindenki elmegy, és éli tovább az életét. Nem tudtam mozdulni, mintha földre gyökerezett volna a lábam. Anyám szólt, most már mennünk kell, és mire összegyűjtöttem erőmet, hogy elinduljak, és akkor odaszállt egy galamb. Nem hittem a szememnek, azt hittem rosszul leszek. Ott állt a galamb, és nézett. Miközben elindultam, néztem és nem mozdult onnan. Az ez követő napok borzalmasak voltak. Ellöktem magam mellől mindenkit, és napjaimat azzal

töltöttem, hogy átadtam magamat a szenvedésnek, a hosszú fájdalomnak. Voltak napok amikor a lelkem kettéhasadt, szerencsém volt, hogy nem hagytak. Nem engedték a körülöttem lévő emberek, hogy ennyire belebetegedjek a fájdalomba.

Azóta három év eltelt, sok mindenben változtam. Apám halála megkeményítette a lelkemet. Olyan értelemben, hogy nem nyílok meg akárkinek, magamon kívül nem foglalkoztam nagyon mással. Teljesen átformálódtam. Amikor az ember napi szinten van kitéve stressznek, illetve elvárásoknak kell, hogy megfeleljen, az fárasztó. Nem beszélve arról, hogy a társadalmat nem érdekli, hogy mi van a másik emberrel. Sokan nem gondolkodnak bele, hogy vajon ez az ember miért volt ilyen bunkó, esetleg miért szomorú az osztálytársam, munkatársam. Mindenki leszűri a lényegét, ami a, hogy a te elvárásodnak az a személy nem felelt meg. Milyennek látom a világot, ha egy szóval kellene leírnom? Azt mondanám, hogy „Életfonal”. Mindenkié különböző, de ugyanúgy ér véget, mintha hirtelen elvágták volna, mint egy fonalat. Nem látom feketének a világot, azon a korszakomon már túl vagyok. De azok a dolgok, amiket megéltem az elmúlt évek alatt, azok is a semmiből jöttek. Hihetetlen mennyire meg tud változni az ember élete, egy pillanat alatt, akár egy döntés, történés vagy szó miatt. Ezért vegyük a fáradságot és ne szégyelljünk akár megdicsérni valakit.

Megkérdezni mi bántja, ha nem ért, valamit elmondani, elmagyarázni neki. Hiszen senki sem gondolatolvasó, szóból ért az ember. S hát mindenkinek ez az első élete, úgyhogy legyünk kedvesek. Nekem is időbe telt amíg megértettem, hogy az apró dolgoknak van a legnagyobb értéke. Csak akkor tudtam mások felé nyitni, és értékelni a tetteiket felém. Rádöbentem, hogy igenis szerethető vagyok, és nem szabad hagyni hogy az élet körforgása, a múlt sakkban tartson minket. Ebben az évben otthagytam az iskola padot, nem tervezek tovább tanulni. Szeretnék a saját lábamra állni, és nem függeni senkitől. Szeretnék bizonyítani magamnak és édesanyámnak, hogy talpraesett személy vagyok. Érzékeny, de kemény vagyok, ki tudok állni magamért és amit akarok, azt elérem - ez vagyok én. Közel sem vagyok tökéletes, önmagamot még keresem, de úgy gondolom hogy megtaláltam az utamat. A jövőmet külföldön képzelem el, semmiféleképpen sem szeretnék itt maradni. Párommal együtt szeretnék kiköltözni, kezdetben a testvéremnél lennénk, aki már kint él öt éve. Lenne honnan elindulnunk, nem a nulláról kellene felépítenünk mindent. Tudom, nehéz lesz, de állok elébe. Nyugodt életet szeretnék, egy kiegyensúlyozott párkapcsolattal. Szeretném ha 2035-re kerek életem lenne. Minden vágyam az, hogy szülő lehessenek, és megadjam azt a gyermekeimnek, amit én nem kaphattam meg. Szeretnék egy olyan állást, ahol gyermekekkel foglalkozhatok. De mindenek előtt olyat, ahol tisztelik a másikat. Teljes szívemből remélem,

hogy sikerül teljesíteni a vágyaimat, és az életfonalam végén majd úgy visszatekinteni, hogy igen...Ezért megérte élni.